

ЛЕЙВЪН КОБЕРЛИ БУНТЪТ НА МРАВКИТЕ

Превод от английски: [Неизвестен], —

chitanka.info

Призори старецът излезе пред къщата си, намираща се в Ню Мексико, и се облегна на портата. Самодоволно се огледа и се зазяпа по близката планина.

В този момент го наблюдаваха милиарди мравки убийци. Забелязвайки няколко от тях на стъпалото, той инстинктивно ги стъпка, без да знае, че това е разузнавателен отряд. Но когато погледна към предната част на двора, очите му се разшириха от панически страх.

Всичко живо бе изядено; от цветята и дърветата бяха останали само голи клонки. Старият фермер уплашено подскочи и бързо се вмъкна обратно в къщата, крещейки диво:

— Мравки убийци! Мравки убийци! Господи, те ни нападат! Нападат ни милиарди мравки!

Опитваха се да го успокоят, но виковете му станаха истерични:

— Мравки убийци! Мравки убийци!

Очите му светеха с див блясък. Жена му погледна дъщеря си многозначително, въздъхна и рече:

— Сигурно е откачил! Бързо извикай доктор Симънс да дойде тук!

Телефонът не работеше. Майката и дъщерята се спогледаха. В очите им се четеше тревога. Младото момиче въздъхна тежко и с треперещ глас попита:

— Кучетата? Къде са кучетата? Няма ги около къщата!

Дворът вече бе покрит с шаващ черен килим. Под краката ѝ с хрупане се размазваха хиляди мравешки тела. Тя побягна към обора като полудяла. Кучетата бяха там — по-точно малкото, което бе останало от тях — чисти лъскави кости, без нито късче месо или козина по тях.

Мравките добре си бяха свършили работата. Последните от тях вече напускаха безполезните кучешки остатъци през празните очни кухни. Момичето се задави от ужас. Усети тръпки по краката си и миг след това почувства как в кожата ѝ се впиха стотици мравешки челюсти, потече топла, гъста кръв. Тя изпищя диво и хукна към къщата.

Вътре майка ѝ се бореше смело с мравките, които бяха покрили мебелите, пода, тавана, стените, като с истерични движения се опитваше да измете несметните пълчища. Тя изкрещя на дъщеря си:

— Нападат ни! Мравки убийци! Аз... аз... не разбирам какво... Всичко наоколо е покрито с мравки. Не можем да излезем от къщата. Никой от нас. Бог да ни е на помощ! Какво ще правим? Те ще ни залееят като жива вълна!

Виковете ѝ върнаха съпруга ѝ към действителността. Той веднага се разпореди с остър глас:

— Затворете вратите и прозорците! Бързо! Използвайте килими, чаршафи, хартия, кърпи, всичко! Запушете всяка дупка! Ти го направи това! Дъще, а ти мети и ги размазвай тия гадини! Убивай ги с метлата, тия дето вече са влезли!

Майката отиде до прозореца с един чаршаф, погледна навън и изкрещя диво:

— Господи, те идват! Цели пълчища идват към къщата!

През двора пъплеха черни вълни, насочени право към къщата. Когато заобиколиха сградата, те спряха, като че ли очакваха някаква нова команда — да унищожават, да опустошават, да изяждат! Чакаха команда! Милиарди мравки!

Старият фермер посочи навън с треперещ пръст и заеквайки каза:

— Съседът ни! Ето го на пътя! Ще го оглозгат! Трябва да го предупредя!

Старецът грабна пушката и няколко патрона, зареди и гръмна през прозореца няколко пъти. Твърде късно! Като дисциплинирана армия мравките обкръжиха новия си враг.

Конят се изплаши, изцвили силно и хвърли ездача. Замята се насам-натам, смазвайки хиляди мравки. Черната армия моментално атакува. Мравките нападаха първо очите, устата, ушите на коня и ездача. Двата бързо се покриха с кървави петна. След няколко ужасни момента черната шаваща вълна се оттегли. Пред погледа се откриха два леко розови скелета. От къщата се чува ужасени викове.

Дъщерята бе обхваната от панически страх. Преди да могат да я спрат, тя изкрещя диво и хукна навън. Старият фермер хвана здраво жена си:

— Вече не можеш да ѝ помогнеш! Никой вече не може да ѝ помогне! Тя си отива от тоя свят!... Само недей гледа!... Моля те!... Не гледай!

Новата порция месо и кръв влудиха още повече мравките убийци, те светкавично се подредиха и нападнаха къщата, която заприлича на шизофренично видение. Старият фермер и жена му се затвориха в банята. Черните пълчища изяждаха всичко по пътя си и скоро нахлуха и в последното убежище на двамата. Старецът с неподозирана енергия размазваше стотици хиляди мравки, но живият килим ставаше все по-дебел и хапеше все по-настървено. Той разбра, че е безсмислено да се бори.

Огледа се панически и за негово огромно облекчение забеляза навън спрян автомобил.

— На пътя има кола! Господи, на пътя има кола! Това е жената на съседа май! Сигурно е тръгнала да го търси! Ако не спре... ще я оглозгат и нея!

ТЯ НЕ СПРЯ! Оглеждаше се ужасена, като че ли самият дявол обикаляше около колата. Пъргавата мравешка вълна, настървена за още кръв, за миг покри автомобила. Последното, което видяха от съседката, бе една конвулсивно трясеща се ръка, която след секунда потъна под милиардите тела. Колата продължи напред и скоро изчезна от пътя.

Когато шефът на полицията отвори вратата на смачкания автомобил, розовият скелет с дамски фермерски дрехи се строполи в краката му. Полицаят бе смел човек и след кратко стъписване бръкна в джоба на якето, за да потърси някакви документи. Извади шофьорска книжка и погледна адреса:

— Аха, ето откъде е донесла мравките в града! Трябва да отидем там и да проверим какво става! Хайде, разпръсвайте се! Няма нищо интересно за гледане! Джош, обади се на колегите да приберат трупа, то труп няма, ама там каквото е останало от жената!

Около колата, която се бе блъснала във витрината на магазина се бяха събрали доста хора. Плъпналите от разбитата машина мравки ги плашеха и те побързаха да се разпръснат.

Полицейската кола приближи до ранчото. Отдалече видяха паркирани много коли. Двигателите им работеха. Това се разбираше от пушека, който излизаше от ауспусите.

— Приблужи бавно! — нареди той на полицаия зад волана.

В колите се виждаха розови скелети в дрехи — на мъже, жени, деца. В луксозен червен шевролет имаше и два грамадни кучешки

скелета. Милиони мравки трескаво се мятаха насам-натам по колите, по дрехите, по костите. Черепите гротескно правеха гримаси, като човешката плът бе заменена от черна шаваща маса мравки. Шефът на полицията изведнъж усети остра, неприятна миризма и се обърна към полицаия до него — той бе повърнал в колата.

— По дяволите! — изруга старши полицаят и реши да го скастри още по-остро, но се сети, че човекът до него бе много опитен полицаи и бе видял какво ли не. — Е, добре! Явно сами не можем да се справим със ситуацията!

Той излезе от вонящата кола, като извади слушалката на радиотелефона. Доста трудно успя да се свърже с армията и да ги убеди, че той наистина е шефът на местната полиция и не е пиян, нито пък е откачил. Най-сетне му дадоха командващия и двамата съгласуваха мерки за бърза реакция. След това той нареди на собствените си хора:

— Поставете бариери на пътя към това място да не се набути още някой нещастник в него! И пазете внимателно!

Изведнъж всички се смръзнаха от ужасните викове, които се понесоха от близката фермерска къща.

— Няма начин да има още останали живи в тая къща! Тия гадини отдавна да са го оглозгали и него, както всичките наоколо!

Полицайте се стреснаха от новия вик, който долетя от къщата. Шефът им бавно тръгна към нея, като че ли стъпваше по минно поле. Крачка след крачка, с много оглеждания и потене. Приблужи до къщата и извика:

— Ей, вие вътре! Спокойно! Иде помощ! Ние ще ви спасим!

Най-накрая фермерът отговори:

— Побързайте! За бога по-бързо! По-бързо...!

Ориентирала се в новата обстановка, мравешката армия веднага предприе ответни мерки — тя се раздели на две и с военна точност и настойчивост започна да отблъсква полицайте и шефа им към града; втората част нападна къщата от всички страни.

Старият фермер с ужас видя ударната вълна, която вещаеше безпощадна смърт. Нямаше къде повече да отстъпва. Той нежно прегърна жена си и ѝ рече:

— Влез във ваната, скъпа! Ще я напълня с вода! Тя може би ще ги спре!

Нямаше време. Мравките нахлуха през цепнатините и стръвно се нахвърлиха, фермерът затанцува смъртоносен танц, опитвайки се да убие колкото се може повече от тях, но нямаше никакъв шанс срещу милионната армия. Двамата крещяха, търкаляха се по пода, биеха, блъскаха, размазваха. По телата им вече имаше големи кървави петна от многобройните ухапвания.

В отчаяната си безпомощност старецът започна да ги пръска с вода от ваната. Мравките веднага реагираха със стъписване. Окуражен, фермерът веднага гребна с кофата и започна да ги полива. Черният килим веднага образува дупка около двамата. Втората кофа вода имаше още по-видим ефект — мравешката армия започна да се оттегля от банята. С разрошена коса, окървавен и с тържествуващи диви викове той лееше кофи с вода наоколо. С ритник разби вратата и започна да полива из цялата къща.

Тогава се срещнаха двете армии — човешката и мравешката! Те се сблъскаха фронтално. Войниците контраатакуваха с огнемети. Но пламъците не можаха да спрат несметните пълчища, които пренебрегвайки загубите бързо напредваха. Въздухът миришеше на изгоряло. Войниците поставиха газовите маски... отстъпвайки бързо назад... черната армия изяждаше всичко живо по пътя си...

Старият фермер бе останал сам в двора. В далечината се виждаха отстъпващите войници и настъпващата мравешка армия. Те бързо се приближаваха към града. Той знаеше тайната — ВОДА! Само тя можеше да ги спре!

Бързо се качи на трактора и подкара през опустошеното поле, покрито със стотици скелети с войнишки дрехи и стоманени каски на празните черепи. Нямаше време и той караше през трошащите се кости. Да спаси поне живите!

— Вода! Вземете вода! Мравките се страхуват от водата! — крещеше той на офицера в джипа.

— Откъде да я вземем! Трябва цяла река, за да спрем тая орда!

— Наредете всички да се съберат в градския парк! Нека мравките да си помислят, че са ни хванали в капан. Тогава с градинските маркучи за поливане ще ги отблъснем. В парка има стотици такива маркучи. Нека да разгърнат и противопожарните шлангове навсякъде, където е възможно.

Битката вече се водеше в покрайнините на града. Имаше много жертви и от двете страни, но черният килим, който изяждаше всичко живо по пътя си, напредваше с голяма скорост, страховита черна лавина, зад която оставаха само скелети на хора, животни, птици...

Всеки, който можеше да се движи или имаше кой да го пренесе, вече беше в парка. Отстъпващата армия също се смеси с гражданите. Във въздуха се носеха прах, миризма на изгоряло от огнететите и от пожарите, смразяващи душата викове, предсмъртни стонове на стъпканите под колелата на колите. Но командващият бе запазил управлението на армията, която бързо бе подготвила всички достъпни шлангове.

— Обградиха ни! — понесе се панически вик над хаоса. Писъци раздираха ушите на всички.

— Сега! Готови! По моя команда отваряте всички кранове! — командващият се обърна към стария фермер. — Не зная дали разбирате, но сега вече сте поели отговорността за живота на целия град! Или поне, което е останало от него!

Черната вълна, която обграждаше хората в парка, се надигна и се стовари върху войниците и гражданите. Паниката също се стовари с не по-малко унищожителен ефект.

— Слушай моята команда! — извика спокойно командващият армията. — Пускай водата!

Първата мощна струя вода обля хората, които вече бяха нападнати от мравешките пълчища. Те се гърчеха в епилептичен танц, опитвайки се да се освободят от хапещите до кръв мравки. Черната армия се стъписа от водните струи и спря атаката. Хората с ужас се взираха в смъртоносния шаващ килим, очакваха той да тръгне назад. Но нищо такова не се случи. Мравките се прегрупираха, подредиха се с военна точност и спокойно изчакваха извън обсега на водните струи, които ставаха все по-тънки и немошни. Общото налягане в градската мрежа бе спаднало и не се знаеше дали изобщо ще продължи да тече вода.

Като по даден сигнал черната вълна отново се надигна и заля хората. Битката продължи дълго. Ниският дебит на градската водопроводна мрежа не можеше да им осигури значителен превес. Загинаха хиляди хора, милиарди мравки намериха смъртта си в парка.

Улисани в битката, хората не забелязаха, кога мравешката армия се бе оттеглила.

Мокрият градски парк бе покрит със скелети и кървави дрипи, били някога хора, и милиарди черни точици, причинили смъртта на половината град. От дърветата бяха останали само голи клони, тревата също бе изядена.

Старият фермер гнусливо почисти с ръка седалката на джипа от мравешките трупове и тежко се отпусна. Ръцете на командващия трепереха от изтощение; старецът забеляза, че целите бяха покрити с големи кървави петна. „Също като моите“, помисли си той наум и рече:

— Аа, тия ааа... гадини! Да не вземат пак да дойдат! А?

— Ууф, отде да зная! Може да дойдат, може и да не дойдат! Може да са отишли някъде другаде! Бог да им е на помощ! В старите книги пише, че нещо щом е било, пак ще бъде! И тогава всевишният да ни е на помощ!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.